

Тайнственият пазител
Оливия Паркър

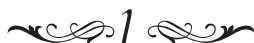
Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*На брат ми, Франки.
Благодаря, че ме носеше в дъжда,
защитаваше ме от побойници
и затова, че споделяше тайните си за-
паси от бонбони с вкус на диня.
И аз те обичам.*

*И на мама.
Благодарят ти. Но никога не повярвах,
че в действителност обичаш да переш.*

*Книжарница Лакингтън
Лондон*

Съществуваха три занимания, в които лейди Розалинд Дивайн се смяташе за особено веща.

Първо: Имаше набито око за мода и с охота споделяше таланта си с всяка млада дама в нужда, често превръщайки наистина незабележими самотници в тихи красавици с препълнени тефтерчета за танци.

Второ: Притежаваше неоспоримото умение да сватовства като често усилията ѝ оставаха незабелязани от щастливата двойка.

И трето: Можеше да подслушва с отработената лекота на професионален шпионин.

Разбира се, ако на пътя ѝ не се изпречеше някой едър простак.

Досега на Розалинд никога не ѝ беше минавало през ум да удуши човек, но идеята започваше да ѝ се струва все по-привлекателна с всяка изминала минута.

Обектът на неудовлетворението ѝ бе джентълменът – като младата жена подозираше, че мъжът е далеч от това определение – от другата страна на лавицата с книги, който продължаваше да блокира гледката ѝ с невероятно широките си рамене.

Как се предполагаше, че може да шпионира двойката зад него като той не спираше да мърда постоянно?

Вече се намираще на четвъртото стъпало на стълбицата пред полицата, докато се местеше предпазливо с хлъзгащите се боти от едната на другата страна, за да види какво става зад него. *Колко точно висок беше този човек?!*

Ако се покатереше дори малко по-нагоре, със сигурност щеше да загуби равновесие. Височините я замайваха и плашеха и не беше нужно да е прекалено нависоко, за да ѝ въздействат. Само веднъж в живота ѝ се бе наложило да изкачи едно дърво... и за малко всичко да завърши трагично.

Затваряйки очи за секунда, тя си пое дълбоко и премерено въздух, за да успокои нервите, а също и раздразнението си. Застоялата, но странно привлекателна, миризма на хартия и мастило заля сетивата ѝ.

Несъмнено мъжът от другата страна на рафта с книги нямаше намерение да ѝ пречи нарочно, уверяваше сама себе си. Освен това Розалинд не беше от жените, които обичаха да преувеличават. Е,... не и прекалено често, общо взето. Само понякога? Добре де, доста често всъщност.

Кимна, вече убедена, че ненавременните му движения са чисто съвпадение. Беше абсурдно да вярва в обратното, убеждаваше се тя. Въпреки това той несъмнено стоеше там и я дразнеше.

Стиснала здраво двете страни на стълбата, Розалинд се надигна колкото смееше по-нагоре, за да надзърне над редицата книги върху горния рафт...

и проклета да бе, но онзи дяволски мъж се размърда и отново закри гледката ѝ.

Нарочно ли го правеше? Откъде можеше да знае, че шпионира?

Не би *могъл* да знае. Освен това, от негова гледна точка, бе вероятно тя просто да преглежда внимателно някоя от наблъсканите до пръсване книги върху лавицата.

Но тогава защо всеки път, когато наклонеше глава, той се преместваше и се изпречваше пред погледа ѝ? Може би *наистина* го правеше нарочно. Вероятно щеше да е най-добре да провери подозренията си, и то веднага.

Предпазливо заслиза надолу по стълбицата, като внимаваше за подгъва на бледозелената си ежедневна рокля. Дървото скърцаше и прищракваше с всяко нейно движение, вдигайки доста шум в тихата книжарница. Когато стъпи на твърда земя, се огледа небрежно в двете посоки на пътеката, доволна, че никой не я наблюдава.

След като премести стълбата с пет крачки по надолу, Розалинд внимателно изкачи стъпалата още веднъж, като се спря на четвъртото – не смееше да отиде по-високо.

За цели пет секунди имаше пряка видимост към лорд Бийчъм и мис Хъниуел..., докато една тъмна, висока сянка не се появи, за да наруши гледката ѝ отново.

Ядосано изпуфтяване се изплъзна от устните ѝ, отмествайки една непокорна катраненочерна къдрица, паднала върху дясното ѝ око. Може би трябва-

ше да се поддаде на първичния си инстинкт да протегне ръце през купчините книги и да го сграбчи за разхлабеното шалче. В края на краищата, той не би имал никакво време да реагира.

Замисли се върху безсрамната си фантазия още известно време, след което поклати глава. Не, не, доста книги щяха да бъдат съборени междувременно, което несъмнено щеше да предизвика голяма врява. А и вероятността да е достатъчно силна, за да се справи със задачата, бе доста малка. Вратът му изглеждаше наистина здрав. Честно казано, не ѝ се нравеше идеята да прекара остатъка от живота си, гниеща в Бедлам заради един кратък момент на лудост. Ах, ала идеята бе толкова съблазнителна...

– Същински надути жаби, всички до един!

Подскачайки от изненада, Розалинд едва не се строполи на пода. Прегърна двете страни на стълбата и успя да сдържи вика си като от устните ѝ се изплъзна само леко възклицание. Досадният мъж от другата страна на извисяващата се лавица се извърна рязко, сякаш в отговор. За секунда погледите им се срещнаха и задържаха един върху друг между рафтовете достатъчно дълго, за да забележи, че очите му имат необикновен нюанс на искрящо сиво.

През живота си бе познавала само един човек със същия забележителен цвят на погледа, но не би могло...

Откъсна очи от него и се насили да отслаби хватката си върху стълбата. Несъмнено по-късно щеше да открие синини по вътрешната страна на ръцете си.

Наложи си да погледне надолу, все още леко раз-

треперана. Светлокосата мис Луси Мериуедър стоеше точно под нея, поставила свитите си в юмруци ръце на кръста и имаше доста раздражен вид.

– Какво има? – попита Розалинд.

Луси се втренчи безмълвно в нея, с присвити светлосини очи и стиснати устни.

– Облогът – прошепна тя. – Как е възможно да измислят нещо такова!

Розалинд премигна насреща ѝ и се запита дали милото момиче не си е загубило ума, защото тя определено се чувстваше така, сякаш е загубила *своя*. Случи се толкова бързо, но изглежда не можеше да се отърси от спомена за онези омайващи очи, които я пронизваха. Може би той продължаваше да се взира в нея и сега?

Съвсем бавно извърна глава, за да се увери, докато мислено се забавляваше с мисълта, че би могла да протегне ръка и да му бръкне в окото, ако все още е там.

Но той си бе отишъл. Раменете ѝ моментално се отпуснаха облекчено. Дали напрежението в тялото ѝ беше породено от вбесяващия мъж, или от факта, че за малко не изхвърча от стълбата, заради внезапно то възклицание на Луси? Би трябвало да е второто. Розалинд се възприемаше като същински камък, що се отнасяше до повечето мъже. Никой от тях, с изключение на един, не бе успял да предизвика у нея нещо различно от учтиво отношение. А *той* никога не би дошъл в Лондон.

Луси въздъхна с раздражение:

– Как може да си толкова спокойна? Тези непоно-

сими богаташчета са се обзаложили и ти си наградата. Вече се вдигна доста шум по въпроса.

– О, пфу – промърмори Розалинд, която най-накрая можеше да се съсредоточи върху това, което приятелката ѝ говореше. – Намирам цялата ситуация за малко комична и напълно абсурдна.

Наистина, щом се разнесе новината за приближаващото сватбено пътешествие на брат ѝ, лудост бе плъзнала измежду хазартните типове в Лондон. Очевидно докато страховитият херцог бе надалеч, ергените на висшето общество бяха решили да си поиграят и уговаряха тайни залози, всеки виждайки себе си като бъдещия зет на херцога.

– От това нищо няма да излезе. Уверявам те – отвърна Розалинд. – Миналата година ежедневно се обзалагаха какъв ще е цветът на роклята ми. Щом разбрах, се постарях да излизам по няколко пъти на ден, като всеки път се преобличах. Само след половин ден съвсем се объркаха, започнаха да спорят за достоверността на докладваните цветове и нямаха друг избор, освен да се откажат от играта си. Чиста глупост.

– Е, след като семейството ти организира бал тази вечер, може би трябва да обсъдим плачевното състояние на свободните джентълмени, които ще присъстват – каза Луси нетърпеливо. – Или най-малкото аз ще го изкоментирам. Изглежда, ти си прекалено заета да флиртуваш с мъжа на съседната пътека.

Розалинд се изпъна.

– В действителност не правех нищо такова.

– Флиртуваше – обвини я Луси весело. – Мисля,

че очевидно го харесваш.

– Не е вярно – прошепна мис Дивайн. – Дори не зная кой стоеше там.

Приятелката ѝ се изкикоти.

– Както и да е, само те дразня. Господ е свидетел, че никой не е достатъчно добър за теб.

– Това не е истина – рече Розалинд в своя защита.
– Аз просто изчаквам.

– Какво? – попита Луси.

– Подходящия, разбира се.

– И как се предполага, че ще го откриеш? Всеки един сезон, откакто дебютира, си заета да раздаваш модни съвети на дебютантките в нужда и да им намираш половинки. Ами, ако твоят любим стои точно пред теб, а ти не го забележиш?

– Тогава ще си остана сама.

Луси изсумтя деликатно.

– Дъщеря на херцог! Богата, уважавана и *неомъжена*? Хората ще си помислят, че си луда.

– Може би ще си помислят, че съм романтична и меланхолична – отвърна Розалинд с измамно весел тон и се насили да се усмихне.

Луси повдигна една от златистите си вежди при тази забележка и започна да търси нещо в дамската си чантичка.

– А, ето го – разгъна смачкан лист хартия и направи гримаса. – Това е списък с ергените от този сезон, който направих. Опасявам се, че е доста песелив – изцъка с език. – Какво ще правя? Баба ми каза, че съм стара стока, а татко – че вече ми се появяват бръчки около очите. Лара твърди, че съпругът

й имал братовчед, който се казва Юстас, но не мисля, че името ми харесва. Познавах други двама със същото име и те бяха доста... ами, нечистоплътни. Мама казва, че лорд Кентън ще си потърси съпруга, след като свърши периодът му на траур, но това ще е чак след година, а дотогава ще съм още по-стара и сбръчкана, и...

Предвид, че темата беше безкрайна и твърде досадна, Розалинд едва потисна желанието си да изстене. Луси беше на двадесет и две години – съвсем не престаряла, но всички жени в рода ѝ се бяха омъжили преди деветнадесетия си рожден ден. Не можеше да се каже, че приятелката ѝ страда от липса на предложения; просто тя отказваше всяко. Според останалите Мериуедър, със същия успех момичето можеше да надене дантелена шапчица и да води маймуни за носа. Мис Дивайн вярваше, че това е прибързано предположение, но вероятно не съвсем без основание. Нито един от множеството ергени, които Розалинд бе предложила, не срещна одобрението на Луси. Затова се бе научила просто да изслушва всички притеснения на приятелката си с търпение и запас от окуражаващи думи.

Не след дълго Луси отново започна да изучава списъка си, мърморейки под нос. Розалинд хвърли поглед към лавицата с книги. След като досадният мъж си бе отишъл, вече необезпокоявана можеше да види лорд Бийчъм и младата дама. Прокара пръсти по кожените подвързии на няколко книги, преструвайки се, че чете заглавията им.

Колко прекрасно би било да стане свидетел на

плодовете на своя труд и да види тези двама сляпо влюбени най-накрая да приветстват увлечението, което таяха един към друг.

– Все пак дали ще открия подходящ съпруг сред тях? – оплака се тихо Луси отдолу.

– Сред „надутите жаби“ ли имаш предвид? – попита Розалинд с крайчето на устата си, а жадните ѝ очи бяха приковани в лорд Бийчъм, докато той се пресягаше да свали една книга за мис Хъниуел.

– Дори танцувах със стария лорд Ътли два пъти на малкото градинско парти у Монтегю вчера – почти изстена Луси. – Страхувам се, че започвам да се отчайвам все повече и ако той бе успял да коленичи със здравото си коляно пред мен и ме беше помолил да се омъжа за него, може би щях да приема.

– Новата лейди Ътли не би одобрила – промърмори Розалинд, неспособна да се въздържа.

– О, Господи. Нямах представа. *Той се е оженил повторно?*

– Преди два дни. Не може да не си прочела съобщението във вестника?

Приятелката ѝ поклати глава и вдигна ръце с отращение.

– Разчитай на мен да пропиляя цяла вечер в танци с женен старец.

– Тихо – помоли Розалинд, опитвайки се да не се разсмее.

– Хайде давай, посмей се за моя сметка – продължи Луси, шепнешком. – Иска ми се и моят брат да беше херцог. Тогава бих могла да си позволя да бъда придирчива и да се наслаждавам на цялото внима-

ние, което идва с това.

– Не ставай смешна. Не мога да понасям цялата им неуместна сервилност и лицемерно обожание. Няма и един искрен мъж сред тях... – гласът ѝ заглъхна, когато един джентълмен мина покрай двойката. За момент си помисли, че високият, широкоплещест досадник се е върнал да я дразни отново, но този конкретен човек продължи да върви и далеч не беше толкова висок.

– О... *Боже*. Кой е това?

– Кой? – попита Розалинд и се обърна да погледне надолу към Луси. – Кой? Къде?

Нещо в почти благоговейния тон на приятелката ѝ я накара да проследи погледа ѝ надолу по тясната пътека, на която се намираха.

В края ѝ, до огромното овално бюро, където клиентите плащаха за своите книги, стоеше грубият мъж отпреди малко. Розалинд би познала широтата на този конкретен гръб навсякъде. Е, действително така и трябваше, след като се беше опитвала да надзърта над и около него през последния половин час.

Светлината струеше от високите, блестящи прозорци на магазина, украсявайки в златисто разрошените му тъмномахагонови къдрици. Изкусно скроеният му черен редингот беше опънат върху гърба му и прилепна още повече, докато се навеждаше леко, за да каже нещо на поруменялата продавачка.

Каквото и да изрече, накара момичето да се изкикоти и цялото ѝ лице се озари от възхищение. После кимна с глава и се обърна, давайки възможност на Розалинд да го види в лице за пръв път.

Тя зяпна.

Необикновена, ленива усмивка бе извила ъгълчето на устните му нагоре. Челюстта му беше силна, но някак странно елегантна. Под тъмните прави вежди, очите му бяха дълбоко разположени и като че ли в тях тлееше някаква мрачност, която го караше да изглежда така сякаш редовно зашеметява жените в живота си до възхитено мълчание и то само с поглед.

Висок, с широки рамене и тен, той се открояваше лесно сред останалите мъже, размотаващи се в книжарницата, като орел сред ято яребици.

Розалинд познаваше този човек. Той беше най-близкият съсед до семейното им имение в Йоркшир и най-добрият приятел на по-големия ѝ брат. И тя бе обичала всеки упорит сантиметър от този мъж с всяка глътка въздух в тялото си, от деня преди деветнадесетия си рожден ден.

А сега той беше тук, точно тук. Не можеше да повярва на очите си.

Седем лондонски сезона – седем дълги години, през които покорно се бе влачила по брачния пазар, оставяйки мъжа, когото обича, в хълмистата провинция. И ето го сега тук. Защо?

Погледът ѝ се спусна надолу. Шалчето му беше леко изкривено, като че беше промушил пръсти над възела, за да разхлаби стягането около врата си. Предположи, че не е свикнал да се облича по подобен начин.

Никълъс Кинкейд беше провинциален джентълмен и отшелник. Обичайното му облекло се състое-

ше от свободни бели ризи с навити до лактите ръкави и плътно прилепнали бричове, втъкнати във високи протрити ботуши. Но дори и в подобни прости дрехи, той излъчваше стаена сила и почти непреодолима мъжественост. Разбира се, в случаите, когато бе идвал да вечеря със семейството ѝ в замъка, се беше обличал по-официално, но никога така.

Новата му позиция вкара Розалинд (също и Луси, но в момента напълно бе забравила, че съществуват други хора) в полезрението му за съвсем кратко. Ослепителните му очи се срещнаха с нейните.

Остра болка я прониза ниско в корема. Пулсът ѝ се забави и почувства слабост в крайниците си.

Сухи... усещаше устните си сухи. Прокара език по тях и със закъснение осъзна, че устата ѝ явно зее от доста време.

Усмхни се, идиотке такава. Познаваш го и той те познава. Помахай закачливо с пръсти или кимни леко за поздрав.

Но преди замъгленият ѝ ум да се проясни достатъчно, за да реагира, погледът на Никълъс се вледени до металносиво. После заобиколи една от носещите колони и се изгуби от поглед.

Раменете ѝ клюмнаха.

След като едва разменя по някоя дума с теб в провинцията, защо като те срещне в града би трябвало да е по-различно?

Безразличието му към нея (придружено от почти непрестанно мръщение, което според Розалинд приличаше по-скоро на замислено изражение, отколкото на истинско чумерене) никога не я беше възпира-

ло да го харесва.

През годините бе разбрала, че Никълъс е нежен и грижовен, интелигентен и силен, любопитно потаен и красив като греха. Единственият му недостатък бе, че обикновено се държеше на разстояние от нея. Понякога го оприличаваше на непроницаема стена.

Несъмнено най-лесно би било да повярва, че той просто не я харесва, но Розалинд беше проникателна млада дама и не пропускаше да види искрата в очите му, когато говори с нея, или начина, по който удължаваше докосването на ръцете им, когато ѝ подаваше книга, която тя (нарочно) е изпуснала в краката му.

Поведението му я объркаше и тъй като не беше сигурна в истинските му чувства, гордостта ѝ я спираше да признае любовта си към него.

Отдолу Луси подръпна леко полите на роклята ѝ.

– Розалинд? Добре ли си?

Тя премигна и заекна.

– Да, да, добре съм.

Луси кимна с разбиране.

– Смути те, нали?

– Не, не. Ни най-малко – побърза да отвърне младата Дивайн. – Просто не очаквах да го видя... тук. В Лондон.

Изражението върху лицето на приятелката ѝ се обнадежди.

– Ти го познаваш?

– Бегло – излъга Розалинд.

Един спомен изникна в съзнанието ѝ. Преди време, в младежката си суета, бе попитала Гейбриъл

дали може да вземе Никълъс за съпруг, сякаш той бе особено привлекателно боне, което е видяла на някоя модна страница. Брат ѝ се беше засмял и подръпнал плитката ѝ, заявявайки, че никога не би причинил това на приятеля си.

Едва не изстена на глас при смуцаващия спомен. Братята можеха да бъдат страшно безочливи.

– Значи *не го* познаваш много добре? – настоя момичето, откъсвайки я от мислите ѝ.

Розалинд издиша и поклати глава със странен жест – нито кимване, нито отрицание.

– Ясно – отвърна бавно Луси, натъртвайки на думата. – Е, когато приключиш с намирането на подходяща партия за мис Хъниуел, бих искала да направиш същото и за мен, с него – въздъхна тя, отправила празен поглед към мястото, където за последно беше стоял той. – Остава само да разберем кой е. Боже, надявам се да си търси съпруга.

– Не би желала точно него – отвърна приятелката ѝ, смутена от отбранителната нотка в собствения си тон.

– Е, не мога да си представя, че съществува жена, която не би поискала такъв забележителен екземпляр за съпруг. Това е, нали? – възкликна Луси. – Той е женен?

– Не – промърмори Розалинд, чувствайки се леко объркана. – Не е женен. Той е... той е фермер – вътрешно усети как изгаря от срам, задето подвежда приятелката си.

– Фермер? – промърмори приятелката ѝ невярващо. – Тук, в Лондон за сезона? Вероятно по работа?

Мис Дивайн кимна, като в същото време собственото ѝ любопитство ѝ пречеше да се концентрира.

– Фермер от типа на *дребен земеделски производител*? – прошепна въпроса си Луси. – Или земевладелец, като например *джентълмен*, който се занимава с фермерство?

Розалинд кимна кратко.

– Благородник.

Макар да почувства пристъп на вина, запази за себе си мълвата, че Никълъс вероятно има далечни аристократични роднини. Беше чула Гейбриъл да споменава този факт късно една вечер край билиардната маса в Уолвърест. Мъжете не знаеха, че тя е в коридора с ухо, притиснато към затворената врата.

– В такъв случай разполага ли със значителни средства? – попита Луси и изпусна разочарована въздишка, когато приятелката ѝ не успя да ѝ отговори.

Какво правеше Никълъс Кинкейд тук?

Гейбриъл щеше да знае. Прилив на нетърпение ускори пулса на Розалинд. Нямахше да ѝ се наложи да чака дълго, за да попита брат си. Той бе пожелал присъствието ѝ в кабинета си за кратка дискусия преди гостите им да започнат да пристигат тази вечер. Подозираше, че я очаква поредната лекция за постоянното ѝ вмешателство... ъ, *сватовничество*.

Макар че, вместо това би трябвало да я похвали. Точно от миналия сезон насам самотният мистър Туейтс и старата мома мис Крофтън вече бяха щастливите мистър и мисис Туейтс. А и по всичко личеше, че мис Хъниуел много скоро щеше да се окаже

виконтеса. Едва се сдържаше да не хвърли още един поглед по посока на двойката.

– Милейди. Мис Мериуедър – обади се някакъв джентълмен зад тях.

Розалинд се обърна и видя лорд Стоукс, който подминаваше другия край на пътеката. Ветеран на брачния пазар, червенокосият виконт беше доста сдържан, но приятелски настроен. Като познат на Гейбриъл, той често присъстваше на приемите на фамилия Дивайн.

Докосна шапката си за поздрав и се усмихна на всяка поотделно. Погледът му се задържа малко по-дълго върху Луси, което определено не остана незабелязано от спътницата ѝ.

– Е – прошепна Розалинд с най-умолителния си тон. – Какво въобще правиш тук, говорейки си с мен, мила Луси, при положение че в същата тази книжарница се намира такъв подходящ и съвсем свободен джентълмен? Смяя да твърдя, че той е напълно поразен от теб.

– Мислиш ли? Смятах, че има очи само за теб.

– Не ставай глупава – отвърна Розалинд весело.

– Е... може би – рече приятелката ѝ, но звучеше несигурно.

– Защо не отидеш да си поговориш с него тогава? Луси премигна от изненада.

– Не знам какво да кажа.

– Намираме се в книжарница, за бога. Задай му въпрос за някоя книга.

– Коя книга?

– Която и да е. Не е от значение.

Разколебана, мис Мериуедър почука с пръст върху зъбите си.

– Върви – подтикна я Розалинд, като направи знак с брадичка по посоката, в която Стоукс бе изчезнал. – Ако бях на твоето място, щях да се промъкна до него и да започна да се ядосвам, че не успявам да достигна някоя книга. Няма как да не проработи.

Луси ахна с широко отворени очи и усмивка, светеща от ентузиазъм.

– Тест за галантността му – отвърна с висок шепот. – Брилянтно!

Розалинд кимна насърчително.

– Защо не пробваш?

– Да. Да, точно това ще направя. Превъзходна идея!

Щом Луси забърза по пътеката, заета с мисли как да пипне лорд Стоукс, спътницата ѝ насочи вниманието си обратно към надничането през рафтовете, за да прецени напредъка на мис Хъниуел.

– О, боже – прошепна Розалинд и раменете ѝ клюмнаха разочаровано. Изглежда двамата се бяха разделили.

Внимателно плъзна един особено дебел том с около пет сантиметра по-встрани на рафта, за да вижда по-добре. Лорд Бийчъм бе завил зад ъгъла и очевидно бързаше да си тръгне. Какво се е случило? Напълно завладяна от това какво точно е станало между двойката, съвсем забрави за позицията си върху стълбата. Изви стъпала като вече се крепеше само на пръсти.

С глава върху рафта до прашната книга, Розалинд

избута дебелия том от пътя си с чело. Бяха ли се скарали? А мис Хъниуел... къде ли беше отишла? Огледа пътеката и в двете посоки, доколкото можеше да вижда. Дали и тя беше разстроена? О, боже, какво се е случило?

Ако бе обърнала поне малко внимание колко много се е провесила встрани, несъмнено щеше да успее да се задържи, сграбчвайки двете страни на стълбата. Вместо това, пръстите на краката ѝ се подхлъзнаха на стъпалото.

Нямаше време дори да изкрещи. При липсата на опора под нея, коленете ѝ се огънаха и тя политна назад. Облечените ѝ в ръкавици пръсти, се пресегнаха към стълбата, но без успех. Цялото ѝ тяло се стегна, приготвяйки се за силния удар в твърдия под.

Дупето ѝ обаче така и не го докосна.

Две силни ръце бързо я уловиха под мишниците, а гърбът ѝ се удари в неподдаващата стена от твърди мъжки гърди. Докато въздухът сякаш бе заседнал в дробовете ѝ, заедно с вледеняващия писък, топлият му, равномерен дъх рошеше косата върху темето ѝ. Имаше чувството, че времето е спряло.

Прасците ѝ почиваха върху четвъртата дъска на стълбата, а стъпалата ѝ бяха избутали цял ред с книги от другата страна на лавицата. Той обаче продължаваше да я държи в това абсурдно положение и накрая тя осъзна, че я чака да издърпа краката си от стъпалото и да стъпи на пода.

Изгарящ срам заля цялото ѝ тяло. Каква ужасна непохватност, каква липса на грация!

Разтреперена, отдръпна стъпалата си едно по

едно, докато мъжът продължаваше да я държи. Когато и двата ѝ крака стъпиха здраво на земята, той се поколеба, но ръцете му все още останаха сигурно и непоклатимо върху гърба ѝ. Розалинд издиша треперливо, преди непознатият най-накрая да я пусне.

Стиснала устни, младата жена се подвоуми. Не беше особено въодушевена да се обърне и да му благодари, задето я спаси от множество счупени кости. Може би той просто щеше да си тръгне и да ѝ даде възможност да се преструва, че това никога не се е случило?

Не. Това бе недопустимо. Добрите маниери повеляваха тя да му благодари. Изправяйки стойката си, Розалинд се обърна и се оказа втренчена в средата на гърдите му. Прочисти гърло.

– Скъпи господине, трябва да изкажа най-искрените си... – наклони глава назад и срещна неодобрението в чифт сиви очи. – Никълъс – едва продума, задавено.

– Милейди – промърмори той и леко склони глава.

– Аз..., аз...

– Трябва да гледаш какво, по дяволите, правиш? – смърри я, извивайки едната си вежда. – Искрено се надявам, че това не ти е навик... да се държиш така безразсъдно.

– Ъ-ъ, обикновено не е – успя да измъкне тя.

О, какво остроумно момиче си само, помисли си Розалинд и за малко да извърти очи сама на себе си.

Никълъс отвори уста, сякаш за да каже нещо, но после се спря и погледът му се присви срещу нея, докато очевидно премисляше думите на върха на

езика си.

– Какво? – прошепна тя.

Той се наведе още по-близо очевидно, за да не ги чуе някой. Топлина се спусна от главата ѝ чак до ботушите и Розалинд почувства как тялото ѝ леко потреперва. Взираше се в очите ѝ толкова напрегнато, че тя сляпо сграбчи най-близкия рафт, за да се подготви за това, което щеше да ѝ каже.

Обичам те, Розалинд. Боготворя те, Розалинд. Последвах те чак в Лондон само за да ти кажа, че ти си моето слънце, звезди, лунна светлина...

– Ябълково дърво.

Младата жена примигна.

– Какво?

– Спомняш ли си онзи ден на ябълковото дърво? Никога няма да го забравя.

Гласът му беше нисък и лекият му шотландски акцент, сякаш отекваше през нея. Умът на Розалинд съвсем се размъти със сребристия му поглед, съсредоточен върху нея така неочаквано и след толкова дълго време.

– Тогава те видях за пръв път – той бавно поклати глава, но напрегнатият му поглед не омекна. – Открих те да седиш върху едно от ябълковите дървета на брат ти в овощната градина. Нямах представа какво правиш там горе. Отне ми не повече от минута да осъзная, че шпионираш мъж и жена, които се наслаждават на обеден пикник върху моравата.

О, да. Розалинд помнеше този ден. Тя също така бе организирала този пикник. Нещо повече, лично беше измислила менюто и напълнила кошницата.

По това време в продължение на седмици помагаше на един лакей да ухажда една от кухненските прислужници. Момичето най-накрая бе отстъпило и се беше съгласило да излязат на излет. В рамките на следващите няколко седмици, щастливата двойка се бе венчала.

Но противно на това, което Никълъс смяташе, тя *не* беше шпионирала любовниците. Бе шпионирала него. Той току-що бе помогнал на градинаря им да изгори едно болно дърво на границата на имотите им. Убеден, че е сам, Никълъс бе свалил ризата си и бе започнал да се мие с натрупаната в едно ведро дъждовна вода близо до каменната ограда на овощната градина. Очарована, тя беше задържала погледа си върху плоския му корем и мускулести гърди, и светлата пътечка от косъмчета, които обграждаха пъпа му и изчезваха под ръба на бричовите му. Кожата му имаше цвета на чай с две капки сметана и бе също толкова топла и приканваща. Когато се изправи, за да отърси водата от косата си, тя бе помислила, че е уловил погледа ѝ. И залитна назад...

– Ти се наклони назад и щеше да се строполиш на земята, ако по някакво чудо не беше увиснала на коленете си върху клона на дървото – той промени стойката си.

Господи, ухаеше прекрасно и стоплящо. На лек одеколон и абсолютна мъжественост.

– И така се поклащаше там, напред-назад. Единственото, което все пак падна на земята, беше бонето ти.

Също така полите ѝ бяха увиснали над главата ѝ.

Цялата пламна от срам, когато осъзна, че Никълъс явно бе видял бельото ѝ през онзи ден. Зарадва се, че не спомена точно тази подробност.

Очите му проблеснаха дяволито, но само за момент. И въпреки това сърцето ѝ трепна. Може би все пак си спомняме за увисналите ѝ поли.

Бавно пое въздух, разтреперена и възвърна самообладанието си.

– Така че това е... – той се загледа в далечината за кратко, след което върна погледа си върху нея, – поне вторият път, в който падаш от или върху нещо. – Ъгълчетата на устните му се извиха надолу по един закачлив начин, който я накара да се почувства отново като дебютантка. – Човек би помислил, че си си научила урока.

– Да, да не се катеря по дърветата – отвърна тя дръзко.

Никълъс въздъхна и кимна към съседния ред.

– Може би ако не беше толкова заета да шпионираш хората – каза той, а един мускул върху челюстта му потрепваше – и бе обърнала повече внимание на себе си, нямаше да паднеш от стълбата.

Внезапно като че ли съзнанието ѝ се отърси от непрогледна мъгла. Тя присви очи към него.

– Ти *съзнателно* ми закриваше гледката – обвини го с остър шепот и пристъпи по-близо до него.

– *А ти*, доколкото виждам, все така вреш малкото си носле навсякъде – прошепна той в отговор и топлият му дъх докосна бузата ѝ, след като на свой ред се приближи към нея с още една крачка.

Устните ѝ се разтвориха в безмълвно възклицане.

ние.

– Как смееш да си правиш подобни заключения – прошепна тя, колкото можеше по-високо, но все пак достатъчно ниско, за да се приеме за шепот.

Лукав блясък светна в сивите му очи.

– Да не би да е под нивото ти? Нима жените от висшето общество не се месят в живота на хората?

Умът ѝ, изтънчен и вещ в изкуството да измисля невероятно остроумни забележки, се оказа обезпокояващо празен в този момент. Не само че я беше обвинил в шпиониране, макар че, разбира се, точно такава беше заниманието ѝ, но освен това стояха толкова близо един до друг, че дълбоко в нея се зароди странно трептене. Дали и той го усещаше?

Мислено тръсна глава и си напомни, че Никълъс я мъмри, сякаш е някое неприятно създание – вероятно по-малка сестра. Цялата закипя отвътре при тази мисъл.

Може и да беше по-малката сестра на някого, но не и негова. И със сигурност не искаше той да гледа на нея по този начин – не и след като тя несъмнено бе една напълно зряла жена и чувствата ѝ към него бяха така силни и трайни. Любовта ѝ не беше нещо преходно или някакво си увлечение.

Хрумна ѝ, че той я чакаше да каже нещо. Отказвайки да отстъпи, Розалинд остана на място и изгърси първото нещо, което ѝ дойде наум.

– Щом държиш да знаеш, опитвах се да сваля една книга – повдигна изискано рамо, надянала безгрижна маска върху лицето си.

– И това е всичко?

– Не можах да я достигна.

Едната му вежда се повдигна в очевидно недоверие.

– Наистина ли?

– Да.

– Добре тогава, коя?

– Какво? – започна да увърта Розалинд.

– Коя книга?

Очите ѝ се стрелнаха към рафта.

Дългият му, непреклонен пръст нежно върна брадичката ѝ.

– Не надничай.

Една неравна въздишка ѝ се изплъзна, както и заглавието на книгата, която искаше. Разбира се, тя бе въображаема, така че можеше да се очаква.

– Хайде сега, момиче, кажи ми коя е книгата, която не можа да достигнеш – очите му се спуснаха върху устните ѝ за момент – и аз ще ти я сваля. Нищо работа.

Розалинд преглътна и без да поглежда, посочи неопределено нагоре към рафта, през който бе провирала глава.

– Беше на най-горния рафт.

Със сериозен поглед, все още прикован в нея, той се пресегна високо над главата ѝ. Гърдите му бяха толкова близо, че твърдите ревери на сакото му почти докосваха бузата ѝ. Ароматът му я обгърна, топъл и свеж и тя закопня да зарови лице в меките гънки на шалчето му.

– Има само една книга тук – каза Никълъс и погледна нагоре над нея.

– Тогава е тя – изчурулика Розалинд, прогонвайки от мислите си абсурдната фантазия да зарови лице в шалчето му.

– Щом това е желанието ти, момиче.

– Ще бъде – отвърна, но после прочисти гърло. – Искам да кажа, да. Да, това е.

Наблизо се чува шушукания. Той отстъпи назад, сякаш най-накрая осъзна, че така застанали могат да дадат храна на клюките.

Отдръпна се още повече и изведнъж дебелината книга, която бе избутала с челото си по-рано, изникна пред лицето ѝ.

– Тази книга ли? – попита подозрително Никълъс.

– Точно тази – Розалинд я взе с две ръце и почти я изтърва, когато китката се огъна под тежестта ѝ. Той я улови, преди да се изплъзне от пръстите ѝ и да се приземи върху краката ѝ. – Благодаря ти – каза накрая, благодарна, че успя да наподоби леко надменен тон.

Никълъс се наведе към нея, приковал очи в книгата. Дългите му, задебелили пръсти посегнаха към корсажа ѝ, но се спряха, за да проследят релефното заглавие, изписано върху корицата.

Тя се надяваше, че почти безмълвното ѝ възклицание е останало незабелязано от него.

Той се засмя ниско и дълбоко.

– „Подробна история на производството и употребата на оръдия и мускети“ – изправи се в целия си ръст и една поразителна усмивка заигра в ъгълчето на устните му. – Никога не бих предположил, че жена с твоето положение, би се интересова-

ла от пособията на войната.

С моето положение? Каквото искаше да каже с това?

– Е, в такъв случай – отвърна тя дръзко, – може би мъж *с твоето положение* би трябвало да спре да прави безпочвени предположения.

Никълъс наклони глава в знак на съгласие. В погледа му се таеше необичайна топлина.

Младата жена потисна почти непреодолимото си желание да го попита за какво мисли.

– Ако м-ме извиниш, трябва да платя книгата си – каква страхливка се оказа само.

Той отстъпи встрани и протегна ръка, правейки ѝ път.

С вдигната брадичка и опънати назад рамене, Розалинд мина покрай него и се отправи към овалното писалище, налагайки си да върви с твърда и непоклатима крачка.

С крайчеца на окото си забеляза, че Никълъс не беше много по-назад, на около метър зад гърба ѝ вляво. Въпреки това, точно когато реши, че ще я последва, той се обърна и тръгна към изхода.

В същия момент хубавата продавачка отпреди малко се приближи до вратата с ръце пълни с романи. След като докосна шапката си за поздрав, Кинкейд се усмихна и ѝ отвори вратата.

Розалинд остави гигантската си книга да се свлече върху тезгяха.

Той се *усмихна*? Почти никога не се усмихваше.

– Милейди? Нещо не е наред ли? – дълбоко загриженият мистър Туейтс се взираше в нея иззад

дребните си, кръгли очила.

– Не, мистър Туейтс – отвърна тя безизразно. – Напълно доволна съм тази сутрин.

Мъжът видимо се отпусна, макар че изглежда не ѝ повярва.

– Радвам се да го чуя. Радвам се да го чуя, милейди – той посочи към книгата. – Ще я купите ли?

Розалинд я избута към него с въздишка.

– Да я запиша ли към вашия кредит, милейди?

Младата жена кимна разсеяно. Очите ѝ отново се отклониха към вратата. След като мистър Туейтс завърши със записването на покупката, тя промърмори благодарности и учтиво разпита за мисис Туейтс, а после издърпа книгата в ръцете си и се запъти към изхода.

Въздъхна, повдигайки по-удобно тома в ръцете си. Погледна гневно към него и ѝ хрумна, че ако срещне Никълъс Кинкейд на улицата, с удоволствие би го халосала с това чудо.

Какъв съкрушителен развой бе имал този ден. Бе станала обект на идиотски облог, който не беше нищо повече от крещяща загуба на време, имаше среща с брат си, която най-вероятно щеше да включва сериозни предупреждения относно вмешателствата ѝ, беше се направила на глупачка пред мъжа, когото обича и който я бе смърлил, сякаш е малко дете, и накрая се оказа натоварена с книга, тежаща около дузина килограма, която трябваше да носи до дома си и по всяка вероятност никога нямаше да прочете.

Тъкмо когато се приближи до прозорците на магазина, дъждовни капки опръскаха стъклото. Отвън

прислужницата ѝ Алиса, изглежда, се бореше с чадъра им. В следващата секунда той се разпадна в ръцете ѝ. Момичето вдигна поглед, забеляза Розалинд през витрината и сви безпомощно рамене.

Прекрасно. Денят не би могъл да стане по-лош.